

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „LineaNatura Natur hat immer Stil” dla towarów i usług z klas 8, 14, 16, 20, 21, 24, 25 i 27 (zgłoszenie nr 4 626 693)

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Natura Selection SL

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy „natura selection” (wspólnotowy znak towarowy nr 2 016 384) dla towarów i usług z klas 3, 14, 16, 20, 25, 35, 38, 39 i 42 oraz inne wspólnotowe i hiszpańskie znaki towarowe zawierające słowo „natura”, zarejestrowane dla towarów i usług z klas 3, 14, 16, 20, 21, 24, 25, 27, 28, 35, 39 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2009 r. – Saint-Gobain Glass France i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-56/09)

(2009/C 90/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Saint-Gobain Glass France SA (Courbevoie, Francja), Saint-Gobain Sekurit Deutschland GmbH & Co. KG (Akwizgran, Niemcy), Saint-Gobain Sekurit France SAS (Thourrotte, Francja) (przedstawiciele: B. van de Walle de Ghelcke, B. Meyring, M. Guillaumond i E. Venot, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej ⁽¹⁾

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich C(2008) 6815 wersja ostateczna z dnia 12 listopada 2008 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE w sprawie COMP/39.125 – Szkło samochodowe, w wersji zmienionej w drodze decyzji C(2009) 863 wersja

ostateczna z dnia 11 lutego 2009 r., doręczonej skarżącym w dniach 13 i 16 lutego 2009 r., jak również uzasadnienia leżącego u podstaw sentencji, w zakresie w jakim zmieniona wersja tej decyzji adresowana jest do skarżących bądź alternatywnie – art. 2 tej decyzji;

- ewentualnie, obniżenie, do odpowiedniej kwoty, grzywny nałożonej na skarżące w art. 2 decyzji, w wersji zmienionej w drodze decyzji C(2009) 863 wersja ostateczna z dnia 11 lutego 2009 r., doręczonej skarżącym w dniach 13 i 16 lutego 2009 r.;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji C(2008) 6815 wersja ostateczna z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie COMP/39.125 – Szkło samochodowe, w której Komisji stwierdziła, że określone przedsiębiorstwa, w tym skarżące, naruszyły art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, rozdzielając między siebie umowy w sprawie dostawy szyb samochodowych i koordynując prowadzoną przez nie politykę cen i strategię zaopatrzenia na europejskim rynku szkła samochodowego.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą osiem zarzutów opartych na:

- naruszeniu prawa do niezależnego i bezstronnego sądu oraz prawa do poszanowania domniemania niewinności, gdyż grzywna została nałożona przez organ administracyjny dysponujący zarówno uprawnieniami dochodzeniowymi, jak i uprawnieniami do karania, jak również na niezgodności z prawem rozporządzenia nr 1/2003 ⁽²⁾, jako że nie przewiduje ono tego rodzaju prawa do niezależnego i bezstronnego sądu;
- naruszeniu prawa skarżących do bycia wysłuchanym, gdyż Komisja nie poddała postępowaniu kontrydiktoryjnemu sposobu obliczenia grzywny na podstawie wytycznych w sprawie grzywien z 2006 r. ⁽³⁾;
- naruszeniu art. 253 WE, jako że zaskarżona decyzja nie jest uzasadniona w sposób wymagany prawem, gdyż Komisja nie wyjaśniła konkretnie, na podstawie jakiej sprzedaży obliczony został obrót pozostający w związku z naruszeniem;
- naruszeniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 i zasady indywidualnego charakteru kar oraz na nadużyciu władzy, jako że pułap wynoszący 10 % powinien być zostać zastosowany wyłącznie do obrotu skarżących, z wyłączeniem obrotu Compagnie de Saint-Gobain;
- naruszeniu zasady niedziałania kar wstecz, gdyż ich zdaniem Komisja zastosowała ze skutkiem wstecznym wytyczne w sprawie grzywien z 2006 r., opierając zaskarżoną decyzję na tych wytycznych mimo to, że zostały one wydane po zakończeniu naruszenia, co doprowadziło do istotnego i nieprzewidywalnego podwyższenia poziomu grzywien;

- naruszeniu zasady proporcjonalności poprzez nałożenie nadmiernej, nieproporcjonalnej i niedającej się uzasadnić odstrasającym skutkiem grzywny;
- naruszeniu art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 i na braku uzasadnienia, jako że Komisja nie miała prawa oprzeć się na dwóch przypadkach powrotu do naruszenia uznanych za istotne w zaskarżonej decyzji, ponieważ żadna z tych dwóch decyzji nie była adresowana do skarżących;
- na naruszeniu prawa i na błędzie w ocenie przy zastosowaniu art. 23 ust. 2 lit. a) i ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, jako że przy obliczaniu grzywny Komisja nie uwzględniła tego, że skarżące nie podważyły występowania zarzucanych im okoliczności faktycznych.

- (¹) W wersji zmienionej po wniesieniu skargi z powodu sprostowania przez Komisję zaskarżonej decyzji.
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).
- (³) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2009 r. – Soliver przeciwko Komisji

(Sprawa T-68/09)

(2009/C 90/50)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Soliver NV (Roeselare, Belgia) (przedstawiciele: Rechtsanwältte H. Gilliams i J. Bocken)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie COMP/39.125 – Szkło samochodowe w części, w jakiej stwierdzono w nim, że skarżąca uczestniczyła we wskazanym tam naruszeniu od dnia 19 listopada 2001 r. do dnia 11 marca 2003 r.;
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie COMP/39.125 – Szkło samo-

chodowe w części, w jakiej nałożono w nim na skarżącą grzywnę w wysokości 4 396 000 EUR;

- ewentualnie, istotne obniżenie grzywny wymierzonej skarżącej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca powołuje się w swojej skardze po pierwsze na naruszenie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG, na naruszenie obowiązku uzasadnienia oraz na oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego. W zaskarżonej decyzji Komisja niesłusznie wyszła z założenia, że skarżąca uczestniczyła od dnia 19 listopada 2001 r. do dnia 11 marca 2003 r. w naruszeniu stwierdzonym w art. 1 zaskarżonej decyzji.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że ustalenie obrotu dokonane przez Komisję nie zostało uzasadnione, jest niezgodne z wytycznymi, nie daje skarżącej prawdziwej możliwości obrony, narusza domniemanie niewinności i narusza zasadę równego traktowania.

Po trzecie, skarżąca powołuje się na naruszenie zasady równego traktowania, zasady proporcjonalności, wytycznych oraz obowiązku uzasadnienia. Jej zdaniem przy obliczaniu podstawowej kwoty grzywny skarżącej Komisja zastosowała nadmiernie wysoki procent obrotu.

Po czwarte, skarżąca zarzuca Komisji naruszenie zasady proporcjonalności i zasady równego traktowania oraz oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego, ponieważ Komisja pomnożyła obroty skarżącej przez liczbę lat, w ciągu których miała ona uczestniczyć w naruszeniu stwierdzonym w art. 1 decyzji.

Po piąte, zdaniem skarżącej naruszona została zasada niedziałania prawa wstecz. Komisja zastosowała bowiem wytyczne z 2006 r. (¹) do domniemanego naruszenia, które zostało zakończone jeszcze przed wydaniem tych wytycznych.

Po szóste, skarżąca podnosi naruszenie zasady równego traktowania i zasady proporcjonalności oraz oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego, ponieważ Komisja podwyższyła podstawową kwotę grzywny wymierzonej skarżącej o dodatkową kwotę w wysokości 16 % jej obrotów.

Po siódme, zdaniem skarżącej art. 81 WE i wytyczne zostały naruszone z tego powodu, że przy obliczaniu grzywny wymierzonej skarżącej Komisja nie uwzględniła na jej korzyść wielu okoliczności łagodzących.

(¹) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).